

Nr 126.

Av herr **Nilsson** i Bästekille **m. fl.**, om slopande av lägsta ortsgruppen i dyrortsindelningen.

1945 års höstriksdags beslut om ny dyrortsgruppering innebar en betydande förändring jämfört med tidigare förhållanden. Antalet dyrortsgrupper minskades därigenom från nio till fem och spännvidden mellan högsta och lägsta dyrort begränsades till 16 %.

Det synes emellertid som om de erfarenheter, vilka vunnos i samband med den vid fastställandet av dyrortsgrupperingen genomförda skälighetsprövningen, talade för en ytterligare förenkling av dyrortsindelningen.

I ett interpellationssvar den 20 juli 1948 förklarade finansminister Wigforss, att det är klart, »att någon fullständig, allmänt erkänd rättvisa inte kan åstadkommas, hur grundligt och omsorgsfullt än prövningen göres». Missnöje har också förekommit på sina håll genom skälighetsprövningen.

Byråchefen i socialstyrelsen Erland von Hofsten föreslog i »Från departement och nämnder» nr 1/1948 en indelning i endast tre dyrortsgrupper. Rent principiellt synes detta vara en riktig väg mot en ytterligare förenkling av dyrortssystemet. Tills vidare torde emellertid en minskning av dyrorterna till fyra vara det första steg, som bör tagas, på så sätt att det relativa fåtal kommuner i lägsta ortsgrupp uppflyttas till näst lägsta.

I grupp 1 återstå nu endast 538 landskommuner, samtliga i Götaland, med en folkmängd av 532 000 personer eller endast 7,6 % av hela rikets. Någon grundad anledning att behålla detta relativa fåtal kvar i en särskild grupp torde icke finnas. Ett slopande av dyrortsgrupp 1 och en uppflyttning av de i denna placerade kommunerna till närmast högre grupp synas vara väl motiverade. Genom en minskning av dyrortsgrupperna till fyra vinnes också en önskvärd förenkling av systemet, och därigenom undanröjes även en grundad anledning till missnöje. Visserligen förklarade finansministern i sitt ovannämnda interpellationssvar, att tiden då ännu icke syntes mogen för en ytterligare förändring av dyrortssystemet så relativt kort tid efter 1945 års beslut. Nu har emellertid ännu ett år gått, och den redan på mitten av 1930-talet påvisbara markanta prisutjämningen mellan stad och land torde hava fortsatt i minst samma takt som tidigare. Enbart därigenom synes ett slopande av lägsta ortsgrupp kunna motiveras i dag.

På grund av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om slopande av ortsgrupp 1 i dyrortsindelningen och att de

där placerade kommunerna uppflyttas till närmast högre
ortsgrupp.

Stockholm den 21 januari 1949.

Jöns Nilsson
i Båstekille.

Eric Nilsson
i Svalöv.

Einar Hægglom.

Folke Kyling.
